

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

30 Αμερικάνικα δολλάρια

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ορέστης (50 ετών)

Χαρά (45 ετών)

Γυναίκα - (μάνα 80 ετών)

Γυναίκα - (θεία νεκρή)

ΧΑΡΑ

(με ύφος ειρωνικό, με ύφος δασκάλας στον μαθητή και σαρκαστικό χαμόγελο) Σοβαρά; Νομίζετε... μα τι λέτε.. δεν σας έμαθε κανείς λοιπόν, ότι η θέση της είναι ανεξάρτητη από τις επιλογές μας; Αυτή μπορεί να είναι οπουδήποτε... μα οπουδήποτε... και επειδή είναι η ζωή μας, πρέπει να την κυνηγάμε, να την ψάχνουμε...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(προσπερνώντας τα τελευταία λόγια της, μουρμουράει κάτι με το πρόσωπο στραμμένο στους θεατές) Σε μουρλή έπεσα άντε να δούμε πως θα ξεφύγω τώρα...

ΧΑΡΑ

Είπατε κάτι;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οχι να... έλεγα πως έτσι και σας αφήνει ο σύζυγος σας να λείπετε τόσο καιρό και μάλιστα τόσο μακριά;

ΧΑΡΑ

Ισαίσα που με ενθαρρύνει να το κάνω, διότι έχει κατανοήσει απόλυτα τον σκοπό του ταξιδιού μου, που είναι και επαγγελματικός μαζί εξάλλου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(Με στραμμένο το πρόσωπο στους θεατές) «Μωρέ με την τρέλλα που κουβαλάς εσύ, ο άνθρωπος τάμα κάνει να ξεκουμπίζεσαι λίγο»... (κοιτάζει πάλι την Χαρά) Εεεε... ναι ... ήθελα να πω πολύ ενδιαφέροντα όλα αυτά που μου λέτε... ναι .. ναι πρέπει να αναζητούμε... ναι.. ναι .. την ψυχή μας... όπως τόπατε...

ΧΑΡΑ

Αλήθεια, εσείς που πάτε... δεν σας ρώτησα τόση ώρα...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Εγώ; ...εγώ ...πώς μακριά... πέρα στον μακρυνό ωκεανό, εκεί (και δείχνει με το χέρι του στο πίσω μέρος της σκηνής) εκεί που δύει ο ήλιος... αντίθετα από σάς... εγώ.. εγώ... (αρχίζει να τρέμει η φωνή του, αλλάζει όψη, σπικώνει το βλέμμα, στρέφει το κεφάλι προς τους θεατές. Κοιτάζοντας στο σκοτάδι) εγώ Χαρά... πώς... (ένα δάκρυ αναβλύζει από τα μάτια του)... εγώ πώς... να ελευθερώσω την ψυχή μου και γώ... να την βγάλω από το σώμα μου, να πετάξει σαν

πουλί, πέρα εκεί κάτω, πάνω από τους ωκεανούς... (έχει σπικώθει από την καρέκλα με το σώμα και το πρόσωπο στραμμένο στους θεατές και απλωμένο οριζόντια πανω από τον ώμο και προς τα μπρός το αριστερό του χέρι). Τα φώτα χαμπλώνουν, σκεδον σκοτεινά, η Χαρά σπικώνεται αργά και απομακρύνεται από την σκηνή πίσω της και αριστερά, ενώ ο Ορέστης σπικώνεται όρθιος κοιτώντας παντού και πουθενά και μονολογεί λίγα λόγια.

ΟΡΕΣΤΗΣ

...κανείς ποτέ για μένα δεν θα πεί λόγο πικρό... κανείς ποτέ δεν είπε... ήμουν πάντα ο Ορέστης του δικού τους μικρόκοσμου... να κοίτα ... ακόμη υπάρχει αυτό το μικρό σημάδι στο χέρι μου, εδώ στο αριστερό... ναι ... ναι... πάντα βρίσκανε την καλύτερη φλέβα για την αιμοδοσία... τρέχα να δώσεις αίμα, πάγαινε Ορέστη, ξέρεις ... εκείνος ο άντρας της φίλης μου, έχει ανάγκη κρίμα είναι, εσύ είσαι γερό παιδί, δεν έχεις ανάγκη... τρέχα... αλλήθεια πόσος καιρός είναι που έδωσες αίμα τελευταία φορά;.... γιατί, γιατί πως να στο πώ, εκείνος ο γέρος μωρέ, της ξαδέλφης μου ο άντρας ο Θόδωρος, δεν ξέρω αν τον θυμάσαι πεθαίνει και τρέχα γιατί πρέπει να πάς, παιδί μου, να δώσεις αίμα... Μα έχει κόρες και γαμπρούς.... και εγγόνια , γιατί εγώ;... ΆΆΆΑ στόπα, δεν μπορούν να δώσουν γιατί φοβούνται, γιατί λιποθυμούν, γιατί... Και γιατί πρέπει να πάω εγώ;... Καλά, θα μου εξηγήσεις γιατί έγινες τόσο γαϊδούρι και με ντροπιάζεις;... τι να σου πώ;... Καλά – καλά μαμά.. θα πάω... Μπράβο Ορέστη, η θεία σου είπε να σου πώ, χίλια ευχαριστώ... δυστυχώς ο θείος πέθανε, εεεεε να δεν είχε ζωή τόχαν πεί άλλωστε και οι γιατροί ... αλλά σούπα να πάς να δώσεις αίμα... για να μην έχουνε να λένε.... Na μην έχουνε να λένε.... καλά ρε μάνα... και το αίμα τι έγινε;... δεν τον έσωσε;... Έλα, τώρα σιγά το πράμα, μήπως ήταν και πολύ μια μπουκάλα έδωσες όλο κι όλο...κάπου θα βρούνε να το δώσουνε... Εμείς μια φορά την υποχρέωση μας την κάναμε... Την υποχρέωση μας; Την κάναμε; καλά ρε μαμά , ποια υποχρέωση; και ποιά κάναμε μαζί;... εγώ έδωσα το αίμα μου... εσύ τι έκανες; Α πα πα το στόμα σου, τι εσύ τι εγώ το ίδιο δεν είναι; Έχεις καταντήσει σκέτο γαϊδούρι... αναίσθητος... μου πέφτουν τα μούτρα....

Ο Ορέστης ξανακάθεται εκεί στο τραπέζι μόνος του, τα φώτα στοχεύουν στο δεξί μέρος της σκηνής και κάτω στην άκρη μπροστά στην πρώτη σειρά των θεατών. ΓΥΝΑΙΚΑ ή κορίτσια απαγγέλουν τραγουδιστά με συνοδεία μουσικού οργάνου από τον άντρα στην άκρη της σκηνής:

Συγχαρητήρια μπράβο, πολλά πολλά μπράβο... μέσα στων ευχών την μέθη... απέστρεψε το βλέμμα από τα πλήθη... ήξερε καλά τα άδεια εκείνα λόγια... που αύριο δεν θα ακολουθούσαν την μοναχική του εκείνη πορεία καθώς άλλαζε χρώμα των ονείρων του ο ορίζοντας το πορτοκαλί και μετά το κόκκινο έντονη μυρωδιά αποσύνθεσης παλιόκρυο θυμάμαι έκανε κείνη τη χρονιά σαν απόφαση σπουδαία του βγάλανε να ζήσει στο βουνό εκεί δίπλα σε κείνη την ψηλή μάντρα τις παγωμένες νύκτες του χειμώνα που χώριζε την φυλακή των ονείρων από κείνο το στενό δρόμο ανάμεσα στην φυλακή και στο χωράφι της ματαιότητας.

Συγχαρητήρια και στην άτερα και καλή πρόσοδο και δρόμο μακρύ εκείνη η μέθη θαρρείς και δεν τέλειωνε ποτέ σαν ουρλιαχτό περνούσε στα αυτιά του μακριά τώρα πιά από την φυλακή των ονείρων και το χωράφι της ματαιότητας σε δρόμο άγνωστο και εκείνη η μέθη ακολουθούσε

Σταμάτησαν ξαφνικά τα καλοκαίρια γυρνώντας πίσω χάνονταν στην μνήμη και μπροστά τα βήματα του τραβούσαν ζωντανός ακόμη στης λίθης το ποτάμι άπλωσε τα χέρια του στην άλλη μεριά αποστρέφοντας το πρόσωπο από το νερό κείνη της ξέχασης όχι φωνάζοντας! δεν θέλω το νερό αυτό να πώ τα βήματα πιο γρήγορα πίεζαν το κορμί του και το τραβούσαν, οχι φώναζε κι αντιστεκόταν μα κείνες όλες οι ευχές μαζί σαν ύαινες θα νόμιζες σαν νεκροφάγα όρνεα ούρλιαζαν ξωπίσω του δείχνοντας τα ματοβαμμένα νύχια τους αυτό είναι το νερό που πρέπει να πείς να πείς και να ξεχάσεις!